

PARROQUIES@ARENYS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

11 MAIG 2020 - DILLUNS V DE PASQUA / A - NÚM. 47

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Ac 14, 5-18

Us prediquem que us
convertiu d'aquests ídols inútils
al Déu viu

· Salm responsorial
Sl 113

R. No ens doneu a nosaltres
la glòria, Senyor, doneu-la
al vostre nom

· Evangeli
Jn 14, 21-26

Qui m'estima farà cas del que
jo dic; el meu Pare l'estimarà
i vindrem a viure amb ell

SANTORAL

Sant Anastasi
Sant Ponç
Santa Felisa

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Ramon Priu Baixeras
Ventura Viaplana Auladell
Alfons Molons Candela
Maria Surós Reverter
Família Badia-March

- Preguem junts:

Per la gent gran, especialment
per aquells que estan aïllats
o en residències

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, deixeu-me continuar compartint amb vosaltres, avui i demà, el que us comentava diumenge a l'homilia, perquè crec que aquestes lectures donaven per a molt. Ahir em vaig aturar amb la frase de Jesús: «Que els vostres cors s'asserenin, confieu en Déu». Avui, m'aturo en la carta de Sant Pere: «Vosaltres sou pedres vives. Deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual».

I tant, que sí! L'església, els nostres temples, són les nostres cases pairals, el lloc de trobada privilegiat amb la comunitat, el lloc on celebrem els sagraments, el lloc on guardem i adorem a Jesús eucaristia, el lloc on generació rere generació hem posat el nostre art al servei de la lloança al bon Déu. Tot això són els nostres temples, presència viva i memòria de Déu enmig del seu poble, però... de ben poc serviran aquests temples, de ben poc serviran aquestes pedres, si hi falten les veritables pedres, els veritables temples, que sou cada un de vosaltres, cada cristià. Sí. Perquè tota la bellesa creada per les nostres mans no es pot comparar amb la bellesa de cada un de vosaltres, creació única de Déu. Per això els salmistes cantaven: «Que us lloïn tots els pobles alhora», perquè el que importa no és el lloc on es farà la lloança, sinó el fet que tots els pobles acabin lloant el Senyor. Jesús mateix en algun fragment de l'evangeli ens dirà que no té on reposar el cap, i els primers cristians es trobaven a les cases particulars. Potser, aquest temps d'absència dels actes en el nostre temple ens hauran ajudat a redescobrir les nostres cases com a esglésies domèstiques, com a veritables llocs de trobada amb l'altre que també és sagrat. ¿Per què quin sentit tindria venir al nostre temple construït per nosaltres si hem menyspreat al temple creat per a Déu? Germans, és aquest el moment oportú per fer una reflexió profunda. Ara que hem hagut d'abstenir-nos dels nostres sagraments, de la nostra eucaristia, ens hauríem de preguntar: En quin lloc ha quedat la comunitat que celebrava amb tu? Els coneixies? Sabies qui eren? Havies pensat mai en el que vivia, o en el que està vivint ara i aquí cada un dels membres de la teva comunitat? Perquè el nostre temple és l'església amb minúscula, però cada un de vosaltres és l'Església amb majúscules. Recuperem-la! Sentim-nos de nou formant part d'aquesta comunitat, i que quan tornem a trobar-nos la frase que ens diguem sigui, senzillament: «T'he trobat a faltar. He pregat cada dia per tu. Necessites alguna cosa?».

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 14, 21-26)

Jesús digué als seus deixebles: «El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li farà conèixer clarament». L'altre Judes, no l'Iscairiote, li preguntà: «Senyor, què ho fa que us vulgueu fer conèixer a nosaltres, però al món, no?». Jesús li respon: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell».

COMENTARI

Avui m'he aturat en aquesta pregunta de Judes: «Què ho fa que us vulgueu fer conèixer a nosaltres, però al món, no?». No us l'heu feta moltes vegades aquesta pregunta? ¿Per què jo tinc tan clar en el meu cor la presència de Déu, per què jo tinc tanta facilitat per creure en Déu, per confiar en Ell, i en canvi hi ha persones del meu entorn que no creuen? I aquest és el gran repte que hem de viure sempre. Si fins i tot els mateixos deixebles de Jesús, que vivien amb ell, que compartien amb ell, que veien el que feia, es trobaven en un món on molts no acabaven de creure: Què esperàvem trobar nosaltres? I Jesús li respon, en definitiva, no pateixis tant Judes, tu senzillament estima, que Déu ja farà la resta. Una bonica tasca per avui: Veure si estimem prou i si deixem a Déu fer el seu treball o no.